

בפריטי עם חבירו דאינו נשוי, דאיכא למיחש משום ברכה לבטלה כיון דמדליק עליה בביתו. ואני תמיהא לא ליכוין לצאת (א') עם אשתו. ואז חייב בהדלקה ובברכה, דתא קי"ל (ע' ר"ח כט א) עשרה עושי' מצוה א' וא' מברך לכלם, ואפי' הכי מעשים בכל יום שכל א' מברך על טלי' שלו בב"ה ואינו רוצה בברכת חבירו וכ"כ התוס' ואשירי בסוכה (לט א) גבי נטילת לולב דכל ברכות עובר לעשייתן וא"כ גבי לולב בעידנא דאגב' נפק ביה, ומתר' שמכוין שלא לצאת. ואפי' למ"ד (פסחים קיד ב) מצות לא בעי כוונה, מ"מ גבי כשמכוין שלא לצאת אינו יוצא. וה"ר אייז"ק השיב לי שצוה לאשתו להדליק עליו כדי להרויח מעותיו ולבטל הטורה ולא סגי לי בתשובתו:

ועוד נ"ל דילמא אתנסת. ועוד נר' מברכת התורה בחתונה ושמחת תורה כל לכבוד אינה לבטלה, וכן ברכת על נטיל' ידיים בכל העומדים בסליחות:

(נא) שאל מהר"י מרפור"ק יצ"ו נר חנוכ' שנערב בנרות של חול אי בטלי או לא דשמא חשוב כדבר שיש בו מנין ואפי' באלף לא בטיל (ביצה ג ב). וכן הגיד לי הח"ר ליו"א מפסא"ו ותו לא מידי. והיה נר' דלא הוי דבר שבמנין אלא כגון ביצים וכה"ג, דלא רגילין למכור א' א' רק שנים או ג' או כה"ג, דצריך מנין. אבל כל מילי דרגילין למכור א' א' לא חשיב מנין. וראיה מבעלי חיים דדרכו למכור א' א', ומ"מ אי לא טעמ' משום דבעלי חיים אינם בטלים הוה אמינא דבטלי. וצ"ע על עיקר השאלה אימתי אי כשחתכו לשיעור נרות קוד' שהדליקו חרי לא הוקדשו ולא חשיב אתקצאי למצוותו דכל חד וחד מצי למימר האי ליתוי לשמש דשרי ליהנות ממנו. ועוד כיון דהדלקה עושה מצוה (שבת כב ב) וכי לא הדליקה מצי לעשות בו כל צרכו שהרי אפי' הדליקו וכבתה שרי ליהנות בו כדמוכח באשירי פ' במ"מ, כאשר אבאר בה"י. ושמא לא דמי אדרבא כל דבר שנעשה מצותו אין מועלין בו. כדאיתא בפ' כל שעה (פסחים כב א) אלו ואלו מתערבים באמת ונמכרים לגננים ומועלין בהם וכתבו התו' דהיינו דוקא

דוקא בב' טהורות אבל בשתייהן טמאות איכא ס', אע"ג דבסדין התחתון נמצא הכתם, וכתב האשירי דסדין התחתון אינו מתהפך, וקים להו דלעול' כוונה צד זו תחת זו וצד זו תחת זו מ"מ כיון דכלן עולין דרך חוץ מצד אחד על המטה, איכא למימר דילמא מן הראשונה דעלתה תחלה נפל כדאיתא בסוף המסכת' (שם סא א) גבי ג' נשים ישינות במטה א' נאם ישראל מברונא:

העיד לפני בחו' א' שמהר"י וי"ל יצ"ו אמר לו שיטבול ביום כפור לקרי, להתפ' בטהרה. ותמהני שהרי ר"ת אסר בסוף נדה במרדכי. ועוד דאנן קי"ל (ברכות כב א) כרב אשי בכלאים וכו' (יוסי) [יהודה] בן בתירה בטבילת בעלי קרי לת"ת, וכן פסק רש"י בפ"ק דשבת (שבת י ב) גבי רב חסדא כהן הוה, ובמרדכי בסוף נדה דאף לתפלה כל השנה לא טבלינן, ואולי טעמא דידיה (מרי') משום דאמרי' בסוף יומ' (פח א) ומייתי ליה בפ' כל כתבי (שבת קכא) דאפי' ר' יוסי בר יודא דאמר טבילה בזמנה לאו מצוה היא, מ"מ טבלינן ביום כפור להתפלל כל היום חוץ מן המנחה ולמעלה דשוב אין צריך, אע"ג דאינהו סברי כמ"ד (ברכות שם) בעי טבילה לדברי תורה, מ"מ כיון דנהיגין לטבול ביום כפור (לזה מצמינו) [לשים עצמינו] כמלאכים ע"פ המדרש קבלנו עלינו מצוה לכן טבלינן ביום כפור לקרי דמנהג מבטל הלכה דמוכח בכמה דוכתין בתלמוד. וכן פרש"י דאמנהג זמנינן ולא יהבינן מתנות לכהנים בפ"ק דשבת (שם). כ"ש דמנהג מבטל מנהגם כיון דבכל שנה נהגינן כבן בתירא, וביום כפור לא נהגינן כותיה שהרי מנהג לטבול לנקיות א"כ קבלנו עלינו חובה, נהי נמי דלא מברכינן עליה היינו משום כיון דאיכא ס' בטבילת יום כפור אי קבלנו עלינו חובה או לא, אבל בלא ברכה טבלינן דאי לא טביל לבו נוקפו ולא מצי מתפלל, וכיון דהיום חייב בד' תפלות פשי' דטבלינן לקרי למאן דלבו נוקפו. כנ"ל ישראל מברונא:

(ג) הח"ר אייזק לוי כשהיה בביתו לא קנה שעות לנרות חנוכה. ושאלתיו למה, ואמר דמדליק' עליה בגו ביתיה, וכשהיה בבית מהר"י מרפור"ק יצ"ו שמע שאמר למח"ר מאיר דיר"נ דלא ידליק בפני עצמו אלא ישתת'